

BENJI FRANKLIN

PUȘTIUL MILIARDAR

**CUM SĂ DEVII
MAI BOGAT**

(și să construiești rachete superputernice!)

Text: Raymond Bean
Ilustrații: Matthew Vimislik

Traducere din engleză de Andrei Covaciu

CORINT BOOKS

CAPITOLUL 2

Probleme mari

În clipa în care am pășit pe porțile școlii, lucrurile păreau neschimbate. Aplicația mea nu dădea impresia că ar fi provocat atâtea probleme. Cu toate acestea, am putut remarca faptul că mi se acorda o atenție sporită. Mult mai mulți colegi păreau să știe cum mă cheamă, ceea ce era amuzant — dat fiind că, înainte de lansarea aplicației, nu fusesem un elev prea popular.

Îndreptându-mă către laboratorul de tehnologie, câțiva copii m-au bătut afectuos cu palma pe umăr. Sincer, nu agream toată această atenție. Era ceva destul de stânjenitor, așa că m-am surprins mergând pe culoarele școlii ceva mai repede decât de obicei. M-am așezat în banca mea din laboratorul de tehnologie,

bucuros că am scăpat de îmbulzeala aceea de pe coridor.

Profesoara și-a început lecția urându-mi bun venit, iar colegii au izbucnit în aplauze.

— Ai ajuns un superstar, mi-a spus ea. Ți-am urmărit spectaculoasa evoluție pe internet. Nici nu-mi vine să cred de cât succes s-a bucurat aplicația ta, „Găsește o scuză“!

Eu fusesem atât de ocupat cu dinozaurii Troodoni și cu dr. Snow, încât nu avusesem timp să urmăresc ce se mai spusese despre aplicația mea.

— Și eu sunt destul de șocat, am spus. Sincer, nu am avut vreme să văd ce s-a mai întâmplat cu aplicația, pentru că am fost ocupat.

— Eu credeam că ești încă ocupat cu aplicația, a spus doamna Heart, mirată.

— De fapt m-am ocupat de un alt proiect, dedicat depozitului de alimente pentru care lucrează mama, i-am explicat eu. Doamna directoare Petty mi-a dat voie să îmi iau câteva zile libere, vă amintiți?

— Asta nu e o scuză de-a ta, nu-i așa? a glumit doamna Heart.

— Nu, dar poate că ar trebui să o adaug în meniul aplicației mele, am zâmbit eu.

— Ești bogat? m-a întrebat un elev din spatele clasei.

— Nu e politicos să pui astfel de întrebări, l-a apostrofat doamna Heart. Oricum, suntem cu toții bucuroși că îți merge bine, Benji.

Găseam puțin stânjenitor faptul că toată școala știa că făcusem O TONĂ de bani. James, băiatul cu care împărțeam banca, s-a aplecat spre mine și m-a întrebat în șoaptă:

— Câți bani ai, de fapt?

— Nu știu, i-am răspuns — ceea ce era adevărat, pentru că suma se modifica de la o secundă la alta.

Am încercat să o verific înainte să plec la școală, însă avea prea multe zerouri ca să le pot ține minte.

DING! DING! DING!

Lipsisem de la școală o săptămână, dar mă simțeam de parcă aș fi fost plecat un an întreg.

\$ \$ \$

Când am ajuns acasă, m-am îndreptat direct către atelier. Tata stătea la calculator, părând să nu se fi dezlipit deloc de ecran în ziua aceea.

— Benji, am greșit, mi-a spus el de îndată ce m-a văzut. Se pare că oamenii nu urmăresc evoluția acestui asteroid. Ești singurul descoperitor al lui. Iar acum îmi dau seama de ce! Nu este vorba despre un asteroid cunoscut. L-am căutat toată ziua în baza de date și nu am găsit nimic despre el.

— Și ce înseamnă asta? am întrebat eu.

— Înseamnă că s-ar putea să fim singurele persoane care știu de existența lui! a exclamat tata. Cei mai mulți sateliți sunt programați să depisteze asteroizi mai mari de un kilometru. Dar satelitul meu poate detecta cu ușurință asteroizi *mai mici* de un kilometru. Acesta este de mărimea unui bloc de douăzeci de etaje. De aceea sunt mai greu de depistat decât cei mari.

Am făcut repede un calcul în minte. Un etaj are o înălțime de aproximativ trei metri și jumătate. Dacă un asteroid este mare cât un bloc de douăzeci de etaje, înseamnă că lungimea lui este de circa șaptezeci și ceva de metri!

— Atât de mic? am întrebat eu.

— Da, în comparație cu alți asteroizi, mi-a răspuns tata. Este suficient de mare ca să facă prăpăd, dar destul de mic pentru a trece neobservat. Vestea bună este că nu va distruge planeta, dar, dacă lovește Pământul, va produce stricăciuni serioase.

— Nu ar trebui să sunăm undeva sau să anunțăm autoritățile? am mai întrebat eu.

— Încă nu, a fost de părere tata. Eu zic să mai așteptăm câteva zile, să vedem dacă nu cumva asteroidul își va modifica traiectoria. Din fericire, avem ceva timp la dispoziție.

Am intrat pe calculatorul personal ca să aflu ce fel de stricăciuni ar putea produce un asteroid care s-ar ciocni de Pământ. În felul acesta am aflat că asteroidul care a provocat dispariția dinozaurilor avea o lățime de circa zece kilometri.

Asteroidul descoperit de mine era mult mai mic, dar suficient de mare ca să radă de pe suprafața Pământului clădirile aflate pe o rază de opt kilometri.

ASTEROIZI

Meteorit!

Asteroidul meu!!

Ucișorul dinozaurilor!!!

Am încercat apoi să calculez data probabilă a impactului. Știam că tata făcea același lucru.

Vreme de o oră nu ne-am mai adresat niciun cuvânt. Apoi eu am fost cel care a spart tăcerea:

— Dacă sunt corecte calculele mele, am spus, asteroidul va lovi Pământul chiar de ziua de naștere a mamei!

Nu mă simțeam în stare să îi spun mamei că, de ziua ei, lumea ar putea fi lovită de un asteroid. În seara aceea, când m-am dus la fermă, nici măcar nu am pomenit de asteroid.

Mama luase în serios munca la ferma pe care i-o dăruisem. Aceasta producea deja lapte și ouă, fiind întreținută de mai mulți fermieri angajați cu normă întreagă. De asemenea, adusese acolo câteva camioane frigorifice, cu ajutorul cărora se făceau livrările. În seara aceea am găsit-o verificând cotețele, așa că am însoțit-o.

— Iar ai stat prea mult în fața computerului, m-a dojenit mama. Ai ochii injectați.

— Nu mai mult decât de obicei, i-am răspuns eu.

Mama s-a oprit și m-a cercetat cu mai multă atenție.

— Ce te necăjește, Benji? Pari preocupat.

— Sunt în regulă, mamă. Azi m-am întors la școală. A fost puțin ciudat: copiii par foarte interesați de aplicația mea și de banii pe care îi câștig.

I-am spus toate acestea știind că sunt niște lucruri parțial adevărate, însă preocuparea mea adevărată era apariția asteroidului.

— În general, copiii de vârsta ta nu se bucură de un astfel de succes, mi-a spus ea. E normal ca prietenii tăi să fie nedumeriți și să pună tot felul de întrebări.

— Cred că ai dreptate, i-am răspuns eu.

— Dar mai e ceva ce nu vrei să-mi spui, a remarcat ea. Ce este?

Nu puteam s-o mint pe mama:

— Satelitul nostru a localizat azi-dimineață un asteroid care va lovi Pământul peste aproximativ o lună.

— Știu. Mi-a spus tatăl tău acum câteva ore, mi-a mărturisit ea.

— POFTIM? De ce nu mi-ai spus?

— Am vrut să văd dacă o să-mi povestești tu însuși. De ce nu mi-ai spus?

— Nu am vrut să te îngrijorezi, i-am explicat eu.

— Nu sunt îngrijorată, Benji.

— Dar ar trebui să fii! am exclamat eu. Asteroidul se va izbi de Pământ. De PLANETA noastră!

— O să găsești tu o soluție, m-a încurajat mama.

Mamele astea... Știu întotdeauna cum să te încurajeze. Dar problema cu care mă confruntam mă cam depășea.

— Sunt sigură că în capul tău dospește deja o soluție, pe care încă nu ai reușit să o pui în aplicare, mi-a spus ea. N-ai vrea ca un asteroid să îmi dea peste cap ziua de naștere, nu-i așa?

CAPITOLUL 3

În spațiu

După discuția purtată cu mama m-am plimbat o vreme singur pe potecile din spatele fermei. Mă așteptam în permanență ca un Troodon să sară pe mine, din spatele vreunui copac.

Lucrurile se schimbaseră atât de rapid, încât viața mea luase deja o turnură suprarrealistă. Îmi era greu până și să-mi aduc aminte de felul în care se desfășurase viața mea înainte de lansarea aplicației „Găsește o scuză“.

În timp ce mă plimbam îmi imaginam scenariile prin care aș fi putut modifica traiectoria asteroidului sau prin care aș fi reușit să îl distrug. Citisem cândva pe o pagină de internet că, dacă ai face să explodeze un asteroid, acesta s-ar transforma în mai mulți asteroizi mai mici

care ar acționa apoi ca alicele dintr-o pușcă de vânătoare, producând pagube și mai mari!

Mintea mea continua să pună în balanță toate scenariile pe care mi le notasem în calculator. Trebuia să existe o soluție!

În loc să *îl fac să explodeze, nu aș putea oare să-l capturez*, m-am întrebat eu.

Aș fi putut să îi atașez un fel de motor cu telecomandă, după care să ghidez asteroidul asemenea unei nave spațiale.

La un moment dat m-am împiedicat de un pietroi, așa că m-am oprit brusc și l-am ridicat. L-am ținut o vreme în mână, întrebându-mă cum l-aș fi putut opri dacă ar fi zburat prin spațiu, cu mii de kilometri pe oră.

L-am aruncat apoi cu putere și l-am privit cum zboară printre copaci. Am luat apoi o altă piatră și am aruncat-o în aceeași direcție. Deodată, am văzut pe ecranul minții un fel de plasă.

O plasă ar fi putut să încetinească sau să oprească piatra, dar nu îmi puteam imagina cum aș fi putut așeza o plasă uriașă în spațiu. Și, chiar dacă aș fi reușit, oare aș fi putut să modific traiectoria unui asteroid?

În clipa în care luam o a treia piatră de pe jos, mi-a sunat telefonul.

— Bună, tata, am răspuns eu.

— Salut, Benji, a zis el. Tocmai am vorbit cu dr. Snow. Mi-a spus că vrea să-ți prezinte pe cineva.

— Sper că nu au scăpat din nou Troodonii! m-am îngrijorat eu, sperând să nu se fi întâmplat nimic de genul acesta.

— Nici vorbă. Dinozaurii sunt în siguranță, mi-a răspuns tata. E vorba despre asteroidul acela. De ce nu o rogi pe mama să te aducă până acasă cu mașina? Trebuie să vorbim.

\$ \$ \$

În clipa în care am ajuns acasă, tata sorta, în curtea din spatele casei, părțile componente ale unor avioane vechi.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu de îndată ce l-am văzut.

Tata a ieșit din carlinga ruginită a unui avion mic și s-a așezat pe una dintre aripile acestuia.

— Vino aici, mi-a spus el ștergând de praf, cu palma, un loc unde să mă așez.

— Ce făceai? l-am întrebat.

— Caut niște piese din care aș putea construi o rachetă orbitală, mi-a răspuns el. Dar am vrut să vii și tu ca să vorbim despre dr. Snow.

— Ce ți-a spus? m-am interesat eu.

— Mi-a cerut voie să dea numărul nostru de telefon unui alt om de știință, mi-a răspuns el.

— De ce? am întrebat.

— Spunea că nu e sigur, însă un cunoscut om de știință l-a contactat ca să îi ceară ajutorul, iar dr. Snow a sugerat ca acesta să ia legătura cu tine.

— Și tu ce ai spus?

— I-am spus că, din pricina Troodonilor și a aplicației „Găsește o scuză“, ai fost extrem de ocupat, mi-a răspuns tata. Și că ar fi bine să faci o pauză.

Chiar în clipa aceea mi-a sunat telefonul.

— Alo! am dus eu telefonul la ureche.

La capătul celălalt, o voce cu un puternic accent britanic m-a salutat:

— Bună, Benjamin. Eu sunt Sir Robert Dransling. Dr. Snow mi te-a recomandat cu multă căldură.

— Cât de repede! am exclamat eu.

— Nu avem timp de pierdut, mi-a mărturisit el. Acum douăzeci și patru de ore mi-a fost adusă la cunoștință o situație care m-a îngrijorat. Dacă informațiile pe care le dețin sunt corecte, ai observat și tu această... hmm... problemă.

— Vorbiți cumva despre asteroid? am întrebat eu.

— Ssssssst! Te-ar putea auzi cineva. Dacă oamenii vor afla că un asteroid se îndreaptă direct spre Pământ, o vor lua complet razna. Discreția este cea mai bună soluție în acest caz.